

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 8/2012-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 77/2009 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2009 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2010 a jeho uznesením z 27. januára 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. decembra 2011 doručené podanie J. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť proti rozhodnutiu*“. Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich bližšie neoznačených

základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 77/2009 a jeho rozsudkom zo 14. decembra 2009 (ďalej aj „namietaný rozsudok“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2010 a jeho uznesením z 27. januára 2011 (ďalej aj „namietané uznesenie“). Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 5. decembra 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený (za spáchanie bližšie nešpecifikovanej trestnej činnosti a na bližšie nešpecifikovaný nepodmienečný trest odňatia slobody) rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 77/2009 zo 14. decembra 2009. Odvolanie sťažovateľa proti označenému rozsudku okresného súdu krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 50/2010 z 27. januára 2011 v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ považuje namietaný rozsudok okresného súdu a namietané uznesenie krajského súdu za nezákonné a za „*hrubé porušenie mojich práv, jak Ústavných, tak aj Trestno právnych...*“, a to najmä s poukazom na podľa neho nezákonné vykonanie dôkazu – výsluchu poškodenej V. V., ktorej výpoveď podaná v prípravnom konaní ešte pred vznesením obvinenia sťažovateľovi mala byť prečítaná v rámci dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní, pričom nijaká iná výpoveď poškodenej z prípravného konania ani z konania pred súdom neexistuje.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 77/2009 a jeho rozsudku zo 14. decembra 2009

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 50/2010 a jeho uzneseníu z 27. januára 2011

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že namietané uznesenie krajského súdu v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu nadobudli právoplatnosť 27. januára 2011. Zo zistení ústavného súdu taktiež vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 5. augusta 2011 a obhajkyni sťažovateľa JUDr. V. K. 4. augusta 2011, pričom sťažovateľ podal svoju sťažnosť na poštovú prepravu 5. decembra 2011 a ústavnému súdu bola doručená až 9. decembra 2011.

Z uvedených skutočností vyplýva, že sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej zákonnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto

ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2012